

Arrest

nr. 236 018 van 26 mei 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Gemeente RAVELS, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Ravels van 9 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. JANS, die loco advocaat S. VANHERCK verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Russische nationaliteit.

Zij is in het bezit van een Russisch paspoort zonder visum.

De verzoekende partij stelt op 10 oktober 2008 gehuwd te zijn te Tilburg (Nederland) met mevrouw B. A. S.

Mevrouw B.A.S. heeft twee kinderen: B. E., geboren op 17 oktober 1999 (op heden bijna 21 jaar) en B. Y., geboren op 7 november 2004 (op heden bijna 16 jaar). De verzoekende partij is niet de vader van deze kinderen.

De verzoekende partij was niet ingeschreven in Nederland en had er geen verblijfsrecht.

Mevrouw B.A.S. heeft op 9 augustus 2019 een verklaring van inschrijving gedaan.

Op 23 september 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en dit als *"echtgenoot van een burger van de Europese Unie"*. De verzoekende partij heeft hierbij een aantal documenten neergelegd, met name een Russisch paspoort, een bewijs van ziekteverzekering, een uittreksel van de kamer van koophandel, een voorlopige aanslag 2018, een aangifte inkomstenbelasting en een rapport van 2018.

De verzoekende partij ontving een bijlage 19ter met verzoek om binnen een termijn van drie maanden of ten laatste op datum van 23 december 2019 een geldig paspoort met geldig inreisvisum voor te leggen.

De verzoekende partij heeft geen geldig paspoort met geldig inreisvisum voorgelegd, zodat op datum van 9 januari 2020 een beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) werd genomen. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op datum van 17 januari 2020. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. § 3 / 62, § 4t vijfde-lid, gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/09/2019 werd Ingediend door:

Naam : S.....

Voorna(a)m(en)) : E.....

Nationaliteit : Russisch.....

Geboortedatum : 02/03/1974.....

Geboorteplaats : USSR.....

Identificatienummer in het

Rijksregister : 740302 62319.

Verblijvende te / verklaart (...)

te verblijven te :

om de volgende reden geweigerd :

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :*

☒ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, In de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie : heeft geen geldig inreisvisum voorgelegd, overeenkomstig artikel 40bis §4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en hij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art. 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 40bis van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ... § 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. ...

Artikel 41, §2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Volgens de verwerende partij volgt uit art 40bis §4 Vw, dat verwijst naar art 41 Vw, dat een visumplichtig familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te doen.

Dit moet evenwel samengelezen worden met art 40bis van het Vreemdelingenbesluit (dat uitvoering geeft aan art 41, §2 Vw) – zie supra - en met art 41, §4 Vw.

Art. 41, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies”.

Het niet voldoen aan de visumplicht, zoals in casu het geval is, kan dus geen reden zijn om de binnenkomst of het verblijf te weigeren.

Dat de sanctie nl. nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf, wordt ook bevestigd door art 41, § 4 Vw – zie supra.

Een geldboete is dus de enige mogelijke sanctie en niet een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dit principe is bovendien algemeen aanvaard sinds het Brax-arrest van 25/7/2002 waarin het Hof van Justitie duidelijk stelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst (zoals in casu het geval was), louter en alleen omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft.

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen” (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verwerende partij schendt nu, middels diens bestreden beslissing, de materiële motiveringsplicht door te stellen dat verzoeker, naast zijn geldig paspoort eveneens een geldig inreisvisum diende voor te leggen om aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, gezien het

hebben van een geldig inreisvisum geen te vervullen voorwaarde is om de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis van het Vreemdelingenbesluit te kunnen doen.

Zoals gezegd: Een geldboete is de enige mogelijke sanctie en niet een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verwerende partij is dan ook onredelijk tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden om reden dat verzoeker geen paspoort met geldig inreisvisum heeft voorgelegd, dient derhalve vernietigd te worden.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij allicht doelt op een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en niet van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De bestreden beslissing haalt als juridische grondslag artikel 52, § 3 in combinatie met artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit aan. Daarnaast zet ze de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen uiteen, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie om reden dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd overeenkomstig artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt aangestipt dat zij het grondgebied van het Rijk binnen de 30 dagen dient te verlaten daar zij niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De verzoekende partij heeft aan aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden, als familielid van een burger van de Unie, ingediend conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41,

eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Uit deze bepaling volgt dat het familielid van de burger van de Unie moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, teneinde de burger van de Unie te kunnen vervoegen. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)

§ 2

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

(...)"

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer van Volksvertegenwoordigers, van 11 januari 2007, doc nr. 51/2845/001) luiden als volgt wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet:

"Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert.

In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de

richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht.

Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn.

De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen.

Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt.

Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Het arrest Brax waarnaar verwezen wordt (het arrest C-459/99 van het Hof van Justitie van 25 juli 2002) stelt het volgende: “Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen..”

De omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002) bevestigt nogmaals hetgeen te lezen valt in het voormelde arrest Brax, met name:.

“Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat de betrokken communautaire bepalingen als volgt moeten geïnterpreteerd worden : een lidstaat mag een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens teruggedrijven wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid een lidstaat kan noch een verblijfsvergunning weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen; een lidstaat kan noch een verblijfsvergunning weigeren aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met de onderdaan van een lidstaat en het grondgebied van deze lidstaat regelmatig is binnengekomen, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat zijn visum verlopen is vóór de aanvraag van de verblijfsvergunning.

Hieruit volgt dat de verwerende partij het recht op gezinshereniging niet kon weigeren aan de verzoekende partij louter en alleen omdat er geen geldig inreisvisum voorlag.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de Burgemeester van 9 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU